

Jar prichádza

Ani sme sa veľmi nevybalili a Ratatuille zomrela. Hneď ako sme prišli domov, tak mi Gwen oznámila, že Ratatuille je pochudnutá. Bola. Gwen jej ešte napiekla, lebo bol práve rok, čo sme si ich priniesli domov. Nahriala jej termo vankúšik, aby jej bolo teplo. No, ráno bola mŕtva. Plakali sme všetci. Linguiny je teraz naviazaná na Gwen. Nepohne sa od nej. Ak je otvorená klietka, ani z nej sama nevylezie, čaká na Gwen. Gwen je ešte smutná. Zatiaľ nechce kúpiť iného: „**Nechcem ju tak skoro nahradiť**“, povedala mi smutne. Už chápe, čo je smrť, a že, ak blízky odíde, len ťažko sa ho dá nahradiť.

Po dovolenke sme vhupli rovno do práce a školya

zimy. Nočné teploty išli na stupňov a decká hneď aj ochoreli. Milla to schytala najviac. Na víkend sme išli do Tatier. Slavi mal zimné olympijské hry. Arlan ostal sám doma. Prvý raz na celý víkend. Dokonca sme ho po škole odviezli na autobusovú stanicu, odkiaľ šiel aj sám domov. Na Štrbskom plese sme sa zobudili do zasneženého rána. Gwen sa nevedela dohádať snehu. Iba fňukala, že nemá otepľovačky. Rukavice sme hneď kúpili. Tatovi sa podarilo skončiť na behu okolo plesa na druhom mieste. Šmýkali sa mu topánky. Milla si veľmi neužila, bola chorá. Arlieho sme doma našli spokojného. O 3h poobede sa síce svietilo v celom dome, ale najedený bol a aj v celosti a bez stresu.

V nasledujúci štvrtok sme využili darčkové poukážky, čo sme od tatuška dostali k Vianociam. Ako variť po thajsky nás učila pravá Thajčanka pani Naam. Stále sa smiala, mlela svojou rýchlou slovenčinou a pekne ukazovala, ako postupovať. Spravili sme najprv lososa na omáčke, potom restované ryžové rezance so zeleninou, kuracie na kari omáčke a zakončili sme kokosovým mliekom s varenými banánmi. Napráskali sme sa do sýtosti. Bola to veľká zábava, pretože sme pracovali so surovinami, čo bežne nevidíme a mali sme ich možnosť pekne ochutnať, cítiť ich kombinácie a hlavne bolo všetko lahodné pre umelecké oko kvôli farebnosti.

„**Toto by som mohla robiť každý deň**,“ ospevovala Milla večer počas cesty domov večernou Bratislavou. Čo nezjedla si niesla domov na ďalší obed.

Arlan mal vystúpenie akrobacie, čo si posledné týždne nacvičovali. Bol v poslednej skupine s Alessiou, Evou a sestrou Dreh (neviem jej meno).

Prekvapilo ma, ako boli zdatní a zladení. Zároveň som rozmýšľala, že chce veľa odvahy byť kámoš s babami a nacvičiť predstavenie. Ale Arlie to má asi všetko jasné. Pri 2 sestrách vie byť dobrým kamošom dievčatám. Boli najlepšou skupinou a robili také kúsky, že sme všetci tliekali. Bola som veľmi hrdá.

Hneď na to nás čakal konečne teplý víkend, ideálny na sadenie a čistenie záhrady. Bolo však treba rozväzať deti. Arlan šiel na oslavu

Alessiiných narodenín v Jump aréne a Milla svoj prvý školský ples. Darček pre Alessiu sme vybrali rýchlo behom týždňa a Arlie jej aj niečo vyrobil.

Horšie to bolo s Millinými šatmi. Nechala si to na poslednú chvíľu. Ples sa začínal o 18h a len o 16h30 si vybrala oblečko v Bory nákupnom centre. Bola som nervóznejšia ako ona. Najviac sa tešila na jedlo a na kučeravého piataka, čo predával lístky.

„Ak by nemal frajerku, tak by som ho išla požiadať o tanec,“ utrúsila na druhý deň, keď mi ukazovala spoločnú fotku. Prespala u Katky a užíva si najlepšiu kámošku. Ani sa jej nechcelo domov.

Tato hneď na to začal Univerzitu Slovenských elektrární. Znova bude v niekoľkých turnusoch školiť zamestnancov. Tentoraz sa išlo na nižšiu úroveň a má to byť behom 11 dní cez 3500 ľudí. Šperkoval a nacvičoval doma prezentácie. Ešte aj Arlan mi povedal, že ráno našiel tata v obývačke o 5h ráno, ako si rozpráva. Po skončení oficiálneho programu má každý večer za úlohu obsluhovať pri jedle a víne.

„Na narodeniny nič nechcem. Teda, chcela by som ísť na piknik do ZOO,“ oznámila Milla pár dní pred svojimi narodeninami. Počasie sa však veľmi zhoršilo, tak piknik hodila za hlavu. Tato mal však svoje plány. Objednal lístky na plavbu katamaramom do Viedne. Milla z toho nebola najprv nadšená. Keď zbadala auntie a Pampúšika, tak sa krivo usmiala a pri pohľade na deda sa jej natisli slzy do očí.

„Čo moja, veď to bude dobrý výlet. Tato ti chcel spraviť radosť. Ale asi to nie je podľa tvojej vôle, že?“ chlácholil si ju dedko, kým jej stláčal ramená.

„*To je všetko tvoja chyba, je to tvoj syn. Si za to zodpovedný,*“ vyhrkla na neho Milla. Aj sme sa zasmiali. Tato sklopil uši a na lodi sa k Mille nenápadne približoval. Vonku bolo naozaj chladno a začalo pršať. Teplota bolo pod 10 stupňov, ale atmosféra bola aj tak čarovná.

Hladní sme sa vopchali do prvej reštaurácie na veľké šnicle a tato ako odškodné dovolil Mille piercing do nosa. Iba som fučala a protestovala. Bez úspechu. Natešená Milla nás hneď ťahala do obchodu s náušnicami. Tato sa rozlúčil a zobral svoju tlupu do múzea. Ja som s dievčatami nasadla na metro a vystúpila na Maria Hilfer Strasse, aby sa začala návšteva

obchodov. Po 3 hodinách sme mali dosť. Milla bola ešte stále ako na baterky. Žiadne piercingové štúdio nás však bez objednania nezobralo.

Po návrate do Bratislavy sme skočili po Arlana a narodeniny ešte raz oslávili v reštike GAO aj s Katkou.

O pár dní na to, presne v medzinárodný deň

potkanov, sme kúpili Cherry. Krásnu béžovú samičku potkana s červenými očkami. Má asi 3 mesiace a je milá, ustráchaná a veľmi plachá. Najradšej sa uloží v dlani, nechá sa hladkať a zaspí. Jediný problém je Linguiny, útočí na ňu pri každej príležitosti, takže ich musíme držať oddelené. Gwen je nadšená. Už za Ratatuille toľko neplače.

Kým Gwen má nového potkana, Milla našla piercingové štúdio a v nose sa jej blyští

náušnica. Snažím sa ju ignorovať (tú náušnicu). Nasledovali vlasy. Sú to roky, čo jej nik vlasy nestrihal. Chceli ich mať čo najdlhšie. Aj sme tak kaderníčke vysvetlili. Domov prišla Milla s plačom. „**Zobrala mi aspoň rok,**“ fňukala. Zostrih sa mi páči, aj dvojfarebný melír je zaujímavý a zvýrazňuje jej modré oči.

Arlieho narodeniny boli nenápadné. Ani pár dní predtým nevedel, či vôbec chce nejakú oslavu. A tak sme na sobotu zavolali deda a Ľudku. Strávili sme nejaký čas v záhrade. Ľudke jej záhrada chýba, tak sa vždy kochá v cudzích. Dali sme spoločný obed a tortu. Prekvapili sme Arlieho Billy Eilish tortou. Najprv som myslela, že nebudem mať žiadnu

múzu a potom prišla sama. Milla Arliemu kúpila bundu a rifle. Obe mu odecorovala a Arlie bol nadšený. Nikto nemá tak originálnu mikinu s obrázkom Billy. 13 je už riadna puberta. Aj na narodeniny som si to overila, kedy Arlan tvrdohlavo tvrdil, že nepôjde do kostola a ani do reštiny. Tam síce chceli ísť, ale stratil nárok, keďže nechcel ísť do kostola. Naťahovačky, z ktorých som nakoniec bola najsmutnejšia ja.

Ešteže to kompenzuje záhrada. Pomaly mám už všetko posadené, obrobené, vypleté. Kopec roboty posledné 2 týždne. Efekt sa mi páči. Hlavne po tom, ako sme vysadili 2 obrovské olivovníky. Keď sme si cez víkend porovnávali fotky pozemku a okolia v období kúpy a teraz, tak sa nám až nechcelo veriť koľko práce, času a peňazí šlo do úprav. Moja Provensálska záhrada má už svoju atmosféru a pri plote sa zastavujú okoloidúci, aby sa pokochali.

Tato v práci absolvoval profesionálne fotenie. Nevieť kam sa budú fotky dávať, ale evidentne si dali záležať, lebo fotenie trvalo 3 hodiny. Prezliekol si 3 košeľe a pudrovali ho. Bol z toho celý unavený.

s ním som rástla aj ja. Síce v jeho tieni, v jeho úspechoch, v jeho kariére, ale naučila som sa neočakávať nič a spoliehať sa, že Boh vie lepšie ako ja, čo potrebujem a vždy sa o mňa postará. Naučila som sa tešiť i z malým vecí, ak sa vydarili. Z momentu, kedy sme sa spolu dobre zasmiali, ak sa vydarila vášnivá noc, ak bola príležitosť a videla som, že je na mňa hrdý. Keď sa dívam dozadu, tak trochu pochybujem o tom, že neočakávať nič bolo to najlepšie. Slavomír je rodený bojovník a víťaz. Prešiel chorobou, zotavil sa a ďalej víťazne bojuje. Ja si na druhej strane musím spraviť priestor pre seba. Priestor počúvať seba, svoje telo, myseľ? Čo nie je jednoduché, lebo Slavi na to nie je zvyknutý. Berie to ako nezáujem z mojej strany. Hm, je to ťažšie ako sa zdá.

Ani mi nenapadlo, že to môže mať taký dopad na náš vzťah, že ho to tak vykoľají. Viem, že Slavi verí, že si zaslúži to najlepšie. Tvrdo maká bez oddychu a naozaj na to má právo. Ak ľudia okolo neho nemakajú, tak ich berie za lenivých. Možno ma vidí teraz tak....že sa flákam, nemakám, nepodávam výkon, na ktorý má nárok. Vydrží to však náš vzťah? Som v jeho očiach ešte cenná, alebo už nepodávam výkon, ktorý je očakávaný? Takéto otázky hneď mažem. Nikam nevedú, iba naháňajú strach. Minulý víkend sme mali návštevu. Slaviho kolega so ženou. Keď sympatická krásna baba dlhšie rozprávala o práci, uvedomila som si, že sa na mňa S. díva. Zachytila som ten pohľad už niekoľko krát. Pohľad, akoby v mojej tvári niečo hľadal. Akoby rozmýšľal, kto som a prečo som v jeho živote. V tom pohľade som nedokázala vyčítať nič. Áno, môžem sa zláknuť a vrátiť sa späť na cestu, ktorou som išla toľké roky. Ale to už neviem, ani nechcem spraviť. Potrebujem zistiť, kto som. Potrebujem narásť sama, aby som mohla dávať inšpiráciu. Inak stratím samu seba.

Aby sme si trochu oddýchli, tak sme so Slavim vybehli na chatu Jarabatá v Nízkych Tatrách. Ako za starých čias bez detí. Chata bola iba naša, nik iný sa v tú noc neubytoval. Postele boli hádam ešte z pred dvadsiatich rokov. Ráno som sa zobudila s boľavým hrdlom. Arlan bol od Veľkej noci na antibiotikách s angínou. A predpokladala som, že som od neho niečo chytla. Nemohla som si však túru nechať ujsť. S Martinom sme sa stretli na začiatku Trangačky a vyštartovali. Kým dolu bolo fajn, hore nás čakal sneh a silný vietor, ale ešte pokojný čas sme mali na Štefánikovej chate. Po ceste z Chopku na Ďumbier som sa miestami zapierala do vetra. Palice som ani nevedela používať.

Aj tak sa mi to páčilo. Iba som šliapala za Slavomírom. Bolo mi jedno kam, hlavne nech ho vidím pred sebou, nech ma vedie. Prišlo mi, že by som s ním išla hocikam. A je to dobré? Veriť niekomu až tak, že mu dám všetku svoju dôveru. Mala som čas rozmýšľať nad tým, aká je bilancia takéhoto života. V živote som ho vždy dávala pred seba, jeho kariéru, jeho potreby. Bola som ochotná sa vzdať a ísť za ním preto, aby som mu mohla vytvárať domov, aby sa cítil dobre, aby mohol rásť. A spolu

Túru sme dokončili a na druhý deň som bola úplne vyriadená. Musela som si nasadiť Arlieho antibiotiká. V práci som pár razy skoro ovracala počítač, keď na mňa prišiel dráždivý kašeľ. Trvalo takmer 3 týždne, kým som sa vyhrabala. Rovnakú túru zatiaľ absolvoval tato s Arliem a Millou. Presne ako minulý rok.

Každoročná chata nás tento apríl prekvapila krásnym teplým počasím. Ja si síce veľa neodnášam – ležala som v posteli, ale guláš bol fantastický. Deti sa fajn prehrali a dospelí mali tiež zábavu.

Momentálne si užívam pobyt pri Balatone v ajurvédскеj klinike Calendula. Dostala som ho ako darček k narodeninám od Slavina, aby som sa zregenerovala.

„*Oddýchni si,*“ lúčil sa so mnou 8. mája. 4 dni bez varenia, škriepok. 4 dni iba pre mňa, s masážami, cvičením, dýchaním, prechádzkami a samotou. To som presne potrebovala. Gwen mi hlásila, že tato ešte aj pral. Ani som nevedela, že vie ovládať novú práčku. Mimochodom, všetci bezo mňa prežijú. Pizza, kebab, McDonalds fungujú. Prečo som to nespravila už skôr? Od práce som si tiež oddýchla. Mala som znovu čas rozmýšľať a byť vďačná.

Slavino sa o mňa stará. Po návrate ma hneď jeden večer prekvapil po práci. „*Pod' pozrieť! Priniesol som ti rastliny.*“

„*Aké rastliny?*“

„*Také zelené,*“ odvetil tajomne.

Hm, zelené. Väčšinou sú všetky zelené, vravela som si. Namiesto rastlín ma na dvore čakalo moje nové fáro. Skoro som odpadla. Na prednom skle bol papier: „*I am all yours. Will you marry me? Your Greenie*“.

Deti sa rehotali ako besné. O všetkom vedeli a nič mi nepovedali. Ešte sa aj na mňa nachystali. Každý odo mňa potreboval pomôcť s úlohami. Bolo 21:30. Skoro som explodovala. Na učenie som vôbec nemala čas. Nakoniec to bol iba maskovací manéver.

Posledný mesiac školského roka šiel ako šialený. Všetci sa učili a ja s nimi. Vysvetľovala som a naháňala ku knihám. Milla sa postupne vrátila k cvičeniu. Podarilo sa jej pribrať a telo jej začalo znovu fungovať, tak ju pustíme. Psychicky sa pripravuje na cestu do Austrálie. Už o mesiac.

Arlie má pubertu v plnom prúde. Mám pocit, že sa stále potrebuje hádať a obhajovať také blbiny. Neustále provokuje dievčatá aj mňa. Už mal dokonca na týždeň vzatý telefón. Je to ťažké, keď Slavi nie je doma. Prerastajú mi cez hlavu a niekedy nemám jednoducho žiadnu energiu.

Gwen je v puberte. Mám pocit, že má stále nahnevané hormóny. Viem, že to raz prejde, len, keď sa to nakopí, tak mám dosť. Na predposledný júnový víkend ju Natálka M. zavolała na chatu. Tešila sa ako malé dieťa a mali fantastický čas. Chata v lese a neďaleko chladná Zelená voda. Oddýchla si od nás. Hlavne po tom, ako tato vypustil stále Cherry do záhrady vedľa domu. Ja som si myslela že sa jej v prírode bude dariť.

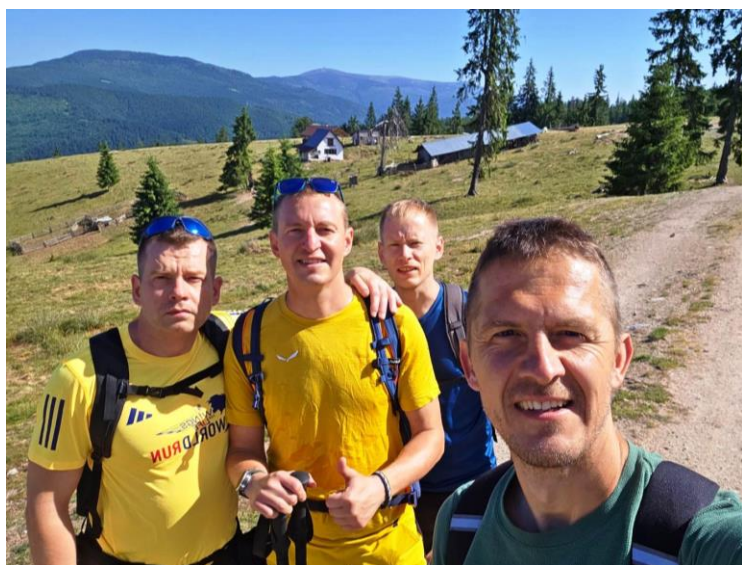

Na 3. deň ju Gwen našla mŕtvu takmer na tom istom mieste, kde ju vypustili. A to bola neďaleko kopa zrna a melón, čo som tam pre ňu vysypala. Plakali sme obe.

Tato má jún zaplnený akciami. Stavanie nových turistických mostíkov v Západných Tatrách s kolegami, team building na bicykloch, SE univerzita a nakoniec výlet s Nitrianskymi bežcami do Rumunska. Nemyslím si, že po toľkých km a noci s menej spánkom bude oddychnutý. Tu správy od firemnej

psychologičky:

Nové vedenie nemocnice je prevažne z CINRE – kardio kranálneho centra, ktoré si pôvodne iba prenajalo časť

Sedim na ihrisku a ukazala som fotku dvom mamickam. Ze kuknite baby, hadajte, ktory je moj sef. A ze podla mna je z nich jediny najvaac.

18:05

A hadaj co? Obe ta uhadli hned na prvu. Takze neni o com 😊

18:05

A este jedna dodala, ze "hanca no ty mas stastie ale"

18:07

😂 ako sme sa dobre zasmiali, na tvoj ucet sice, ale v dobrom

18:07

nemocnice.... sa po vyše roku sa v apríli oficiálne predstavili ako nové vedenie. Nastalo obdobie strachu. Každý sa bojí o svoje miesto. Iba ohlásili, že vyhodí 150 ľudí. Začalo to najväčšími rybami primármi, neskôr manažérmi ošetrovateľstva a medzi poslednými recepčné. Aj u nás na Obchodnom to bolo napäté. Náš šéf dal výpoveď a do práce máj jún už ani prišiel. Iba na obedy chodil. Ostatný čas je akože v teréne u zákazníkov. Je mi z toho na grc, ale asi nespravím nič. Najhoršie je, že sa mi do práce ani nechce ísť. Vyvrcholilo to v posledný májový týždeň, kedy som mala slovnú potýčku s primárom ortopédie. Do telefónu mi vynadal šťavnatým slovníkom. Bola som vytočená, ale ovládla som sa. Nadriadenému som povedala, nech sa dohodne s primárom on, ak s ním mám ďalej pracovať. Slavi sa však večer spojil so svojim generálnym riaditeľom, ktorý bol práve na večeri s mojím novým šéfom. Vyžiadal si stretnutie hneď na druhý deň. Zrušil dôležité stretnutia a o 14h, presný na minútu bol u finančného riaditeľa v nemocnici. Chce osobné stretnutie s primárom. Bol hrdinom dňa. Všetky ženy vzdychali, že by takého fešáka a rytiera chceli. Tak dobre to padlo, že sa za mňa postavil. Uvidíme aké to bude mať dôsledky....

Tie sú. Na ďalšom meetingu sa znova do mňa obul pred generálnym riaditeľom a nezastal sa ma ani finančný. Na 2. deň som mu odovzdávala výpoveď. Otočil to na to, že má veľké plány s oddelením a ja by som celý obchod zastrešovala. Výpoveď mi nepodpísal. Spolu s nepripraveným zavedením poplatkov na ortopédii aj pri hospitalizáciách narástla agenda. Nielen, že bolo treba

narýchlo pripraviť procesy, zmluvy, ale je aj kopec sťažností, ktoré treba riešiť a vysvetľovať poisťovniam. Ani neviem, kde mi hlava stojí a čo riešiť skôr. Primár ortopédie sa mi radšej vyhýba. Vie, že mojou podmienkou na stiahnutie výpovede je, že s ním nebudem robiť a ani sa ku mne nepriblíži. Nevie, čo bude. Modlím sa za jasné vedenie, aby som neostala tam, kde už viac nemám byť, ale ani neodíšla, ak ešte neprišiel môj čas. Mám ešte 4 dni, potom odchádzame do Francúzska na dovolenku. Aj doma so mnou musia mať trpezlivosti, lebo mám minútové baterky.

Posledný júnový týždeň mala Deniska bakalárske promócie.

